

Julija Danguolė Kaunienė

Esu uteniškė. Baigiau Utenos 2-ąją vidurinę mokyklą (dabar Rapolo Šaltenio). Beje, teko laimė būti šio šviesios atminties lietuvių kalbos ir literatūros mokytojo mokine. Vėliau – dabartinį edukologijos universitetą, prancūzų kalbą.

Esu gamtos vaikas – iki šiol jaučiu jos gaivalingą traukos jėgą. Todėl dažnai sunkiai suprantu, kodėl šiandieną žmogui vis mažiau reikia kito „greta einančio“, kaip sakęs didysis M. K. Čiurlionis, kodėl šiandieną žmogus vis mažiau trokšta girdėti miško ošimo muziką, ratuotos bitės maldingą dūzgesį, kai ji nutupia ant saulėje auksu suspindėjusio karklo pumpuro, paukščio giesmės...

Taip ir norisi pasakyti žmogui – neskubėk, kur nulėksi? Stabtelk, pabūk su savimi, įsiklausyk... ir pajausk savo sielos muziką. Tai nuostabu...

Juk gamta – talentingiausias menininkas! Pamatytumėte, koks gražus Aukštaitijos dangus ankstyvais vasaros rytmečiais, dar prieš saulei tekant!

Esu laiminga, kai nors maža dalelė šio jausmo blykstelį ir mano kurtame darbe. Gamta- mano įkvėpimo, temų, spalvinės bei kitokios meninės raiškos lobis.

Taip „mano menai“ ir prasidėjo nuo pasikalbėjimų su gamta, su medžiu, nuo medžio drožybos, kaip vadinu „medžio akvarelių“ – erdvinių formų ir linijų, sukančių medžio šerdis link...

1996 m. įstojau į Lietuvos tautodailininkų sąjungą, o 1997 m. įsigijau dailės pedagogikos specialybę. Dirbau Sausio 13-osios mokykloje dailės vyr. mokytoja, šiuo metu vadovauju mokyklos „jaunojo keramiko“ studijai.

Mano darbuose – grafika, pastelinė tapyba, koliažai, kai kada akvarelė arba pačios susigalvota technika, vadinama autorine.

Su kūrybiniais darbais dalyvavau daugelyje parodų, parengiau keletą personalinių.

Pernai, kartu su dukra – tautodailininke, beje taip pat mokytoja, surengėme parodą uteniškiams „Būkime grįžtančiais paukščiais...“

Puoselėdama mokinių pomėgį menui, rengiu mokinių darbų parodėles.